

Derudover vil jeg godt sige til hr. Frank Aaen, at jeg er faktisk ikke helt enig i konstateringen af, at debatten kun kom til at dreje sig om strukturer. Masser af steder i hovedstadsområdet er der ført spændende debatter. Partiforeninger, borgerforeninger og forskellige andre fora har taget denne debat op og diskuteret, hvad det egentlig er for en pudsigt ting, der er opstået, og jeg kan bare nævne som et eksempel, at Dansk Industri og Danmarks Naturfredningsforening er enige om et forslag om, hvad der vil gavne hovedstadsregionen.

Jeg har selv deltaget i masser af spændende debatter, der netop har gået på: Hvad gavner det den enkelte borger? Betyder det f.eks. kortere ventelister til sygehusene? Hvad betyder det for erhvervsudviklingen, bekæmpelse af arbejdsløsheden og en lang række af den slags ting? Hovedstadsudvalget vil ikke blot forsøge at fastholde, men også videreudvikle disse mere virkelighedsnære forhold, der har med hovedstadsdiskussionen at gøre.

Hr. Frank Aaen sagde også, at nu var hovedstadsreformen afgået ved døden. Nej, det er ikke rigtigt, det er en ret lebendig afdød. Mange siger, at reformen er lagt i syltekrukken, og andre har sagt, at den er gået i hi. Men ingen af dele er rigtigt. Regeringen har besluttet at sende den i fitnesscenter, og det, der kommer ud i den anden ende, vil forhåbentlig være en beslutningsklar idé med henblik på, at der kan ske en hurtig ekspedition, når vi når så langt. Jeg vil godt indbyde så mange som muligt til at deltage i arbejdet i dette fitnesscenter, for jeg tror, der vil være god brug for den idéudvikling, der kan ske undervejs.

Til sidst vil jeg gerne takke alle ordførere for tilslutningen til, at vi i næste folketingssamling skal afskaffe den særlige styrelseslov for København. Der vil ske en forenkling af bystyret, der vil komme nogle hurtigere beslutningsforløb, og med den tilslutning, der har været under debatten i dag, forudser jeg, at det lovforslag vil få en let gang på jorden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 77 af Kristen Touborg (SF) og Frank Aaen (EL) (se foran) forkastedes, idet 16 (SF, FP og EL) stemte for, 90 (S, V, KF, RV, CD og DF) imod.

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 78 af Poul Nødgaard (DF) (se foran) forkastedes, idet 18 (KF, FP og DF) stemte for, 83 (S, V, SF, RV, EL og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af lovforslag nr. L 263: Forslag til lov om hjemmeservice.

Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen). (Fremsat 2/5 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Lovforslaget fra erhvervsministeren lægger op til en helt ny hjemmeserviceordning. Ikke blot indføres der en permanent ordning, som afløser den 3-årige forsøgsordning, men der bliver også gjort op med nogle af de elementer, som i hvert fald for Socialdemokratiets vedkommende har givet anledning til kritik undervejs. Dels har kreativiteten ved træk på statsstøttedmidlerne været større, end godt er, dels har vi set, hvorledes alt for mange ansatte mange steder har haft meget ringe ansættelsesvilkår, både hvad angår arbejdsmiljø, løn og generelle arbejdsvilkår. Men både disse og andre svagheder bliver der gjort op med i det nye lovforslag.

Forslagets konstruktion hviler på fem meget afgørende elementer: en ny procedure for godkendelse af hjemmeservicevirksomheder; en ny procentmodel, der erstatter timetilskudsmodellen; en ny administrationsmodel; en ny praksis for virksomhedernes ansatte og som det sidste, at virksomhederne, de ansatte og forbrugerne tilskyndes til at fremme en miljørigtig hjemmeservice. Jeg skal ikke bruge tid på at knytte kommentarer til alle punkterne, men vil drage nogle få frem.

Jeg tror, at forslaget om en ny procentmodel vil øge lysten til en udvikling af virksomhedernes produktivitet og ydelsens kvalitet, netop fordi der nu løses op for sammenknytningen mellem pris og tid. Det afgørende er jo ikke, hvor lang tid det tager at få udført et stykke

arbejde, men hvilken pris man rent faktisk skal betale for det pågældende arbejde, og derfor tror jeg, at den model, der her bliver lagt op til, langt, langt bedre vil tilgodesee de behov, end vi har set tidligere.

At den nye model i modsætning til den tidligere tilskudskonstruktion og også set i forhold til en fradragsordning desuden vil betyde, at vi kommer af med en række administrative ulemper og får et system, som rent faktisk letter de administrative byrder til gavn for både virksomhederne, forbrugerne og det offentlige, gør kun det hele bedre. At det samtidig betyder, at såvel små som store virksomheder får meget nemt ved at tilpasse sig et sådant system, gør det rigtig godt.

Tilsvarende kan jeg kun udtrykke tilfredshed med, at forslaget lægger op til ordnede forhold for de ansatte. De virksomheder, som kommer ind under hjemmeserviceordningen, skal følge bestemmelserne i de relevante overenskomster, og dette krav må siges at være rimeligt – ikke blot for de ansattes skyld, men også fordi vi giver offentlige midler ud på dette område. Ligeledes må det være rimeligt, at vi undgår at skabe konkurrenceforvridning ved at give arbejdsgiverne mulighed for at anvende ordningen til en forringelse af medarbejdernes ansættelsesvilkår.

Det sidste punkt, jeg godt vil tage fat i, er spørgsmålet om kravet til hjemmeservicevirksomhederne om at sætte nogle miljømål. Netop på et område som dette tror jeg, det er meget væsentligt, at vi er opmærksomme på miljøspørgsmålet. Dels bør de ansatte i hjemmeservicebranchen ikke udsættes for den belastning, det vil være at arbejde med farlige stoffer i mange timer dagligt, men også det omgivende miljø vil blive hjulpet og gavnet. Jeg er helt sikker på, at den enkelte forbruger, som ønsker at gøre brug af en hjemmeserviceordning, vil betragte det som en stor hjælp at kunne få vejledning i, hvordan man køber mest miljørigtigt ind, når det gælder rengøringsmidler, for det er faktisk ikke nogen let sag i dag, når man står og skuer hen over tilbudene på hylderne i butikkerne. Dertil kommer det positive, at man i højere grad end hidtil får bragt det grønne element ind i de uddannelser, som er rettet mod hjemmeservice.

Sammenfattende vil jeg godt sige, at med de elementer, jeg har draget frem, er vi i Socialdemokratiet meget positive over for det fremsatte forslag, som det nok også er fremgået af mit indlæg. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at vi

har svært ved at se, at der overhovedet skulle være elementer i dette forslag, som kan virke anstødelige for partierne her i Folketinget. Vi har svært ved at forestille os, at vi ikke skulle være enige i behovet for og nødvendigheden af at få ordnede forhold, ligesom vi har svært ved at se, at der ikke også skulle være bred enighed om at finde en konstruktion, som giver en lettelser af de administrative byrder, men samtidig tilgodeser såvel de små som de store virksomheder, der ønsker at gå ind i hjemmeservicebranchen.

Alt i alt: Vi er meget positive fra Socialdemokratiets side, og vi håber, dette forslag kan blive færdigbehandlet meget hurtigt, så vi kan give både de ansatte og dem, der ønsker at starte hjemmeservicevirksomheder, et signal om, hvor de står, inden sommerferien – så de ved, om de er købt eller solgt. Men vi ønsker ikke fra Socialdemokratiets side at sende en hilsen om, at de skal være solgt, vi ser gerne en permanent hjemmeserviceordning.

Pia Larsen (V):

Hjemmeserviceforsøgsordningen er på det seneste blevet endnu et eksempel på, at fagbevægelsen misforstår sin egentlige opgave og endda evner at få en såkaldt borgerlig minister til at hoppe på hovedet ned i suppedasen, som vi ser det ved fremsættelsen af dette lovforslag.

Ved deres ansættelse har medarbejderne i hjemmeservicefirmaerne accepteret nogle arbejds- og lønvilkår, de selv opfatter som rimelige. At det rent faktisk forholder sig sådan, fremgår bl.a. af dagspressen. De ansatte i hjemmeservicevirksomhederne har ikke behov for, at hverken Kvindeligt Arbejderforbund eller venstre side af Folketingssalen – der vist endda efterhånden strækker sig hen over den politiske midte – skal være barnepege for dem.

Når erhvervsministeren fremsætter et lovforslag, der reelt medfører overenskomsttvang, må Venstre sige klart fra. Venstre har altid ønsket og ønsker fortsat, at arbejdsmarkedets parter selv løser overenskomstspørgsmål uden indblanding fra Folketinget, og at der i dette tilfælde er tale om en statsstøttet ordning, ændrer ikke Venstres holdning til det spørgsmål. Det hjælper ikke, at regeringen prøver at pakke kendsgerningerne ind i letspiselige vendinger som »god skik« eller »ordnede forhold«, for i virkelighedens verden er der ingen forskel på, om man er med i en overenskomst eller blot er tvunget til at følge den.

At erhvervsministeren vil forsøge alt for at nå en løsning, er anerkendelsesværdigt. Ministeren burde dog kunne indse, at en løsning kun kan findes ved enten at slutte fuldt op om venstrefløjens for Venstre helt urealistiske krav eller at tage afstand fra det fagforeningslefleri, vi har været vidne til i denne sag. Hvis den ene eller den anden fremgangsmåde var blevet valgt, havde dagens forestilling været en seriøs behandling af et lovforslag, men med dette i forvejen kuldsejlede lovforslag opnår vi blot at være kulisser til erhvervsministerens indædte forsøg på at virke handlekraftig, uanset hvad Socialdemokratiets ordfører lige har sagt.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kunne forstå på fru Pia Larsen, at man har den opfattelse i Venstre, at der er overenskomsttvang med i dette lovforslag. Jeg erkender, at forslaget ikke er fremsat ret lang tid inden debatten her i Folketinget i dag, men jeg vil i hvert fald anbefale fru Pia Larsen at læse forslaget meget grundigt en gang til. Der står ikke noget om overenskomsttvang, og vi har meget klart tilkendegivet, at vi ikke ønsker at lave overenskomsttvang.

Men jeg vil egentlig godt spørge, om det ikke var muligt at få Venstre til at definere, hvad det er, man mener, når man gentagne gange har sagt, at man ønsker ordnede forhold for de ansatte. Hvad ligger der i det?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

I sit indlæg var fru Pia Larsen så elskværdig at beskæftige sig vældig meget med min ringe person og problemet med en borgerlig minister, der nu faldt i suppedasen med overenskomster osv. Men må jeg stiltfærdigt citere fra lov om godskørsel, der er fra december 1988 og signeret af hr. H.P. Clausen, som mig bekendt var minister i en borgerlig regering. Det er nemlig herfra, vi har ideen om, at der ikke skal laves social dumping, når det offentlige er involveret i enten autorisationer, tilladelser eller som her i et mere eller mindre tilskudspræget arrangement.

Jeg citerer fra § 6, stk. 5:

»Indehaveren af en tilladelse skal følge de bestemmelser om løn- og arbejdsvilkår for chauffører, der findes i de pågældende kollektive overenskomster.«

Må jeg bede fru Pia Larsen om at komme herop og bekræfte, at Venstre naturligvis stemte for denne lov, og at Venstre deltog i den regering, som fremsatte lovforslaget og fik det vedtaget.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg vil tillade mig at svare på erhvervsministerens spørgsmål først.

Det er rigtigt, at vi var i regering, da lovforslaget blev vedtaget, men efter Venstres opfattelse er der tale om to vidt forskellige forhold. Vi mener ikke, at rengøring i private hjem skal gøres til et autoriseret erhverv, som godskørsel og taxakørsel og forskellige andre ting er, og derfor mener vi, at sammenligningen er vældig dårlig. Vi har diskuteret det før, men vi mener stadig ikke, det har noget med sagen at gøre.

Når fru Lissa Mathiasen spørger, om Venstre ikke ønsker ordnede forhold, vil jeg sige, at naturligvis gør vi det. Med det forløb, vi har set med Kvindelig Arbejderforbunds blokade af virksomhederne og trusler om blokade, hvis man ikke er medlem af den rigtige fagforening – altså ikke bare medlem af en eller anden fagforening, og alt det, som er fremgået af pressen de sidste par uger – mener jeg, regeringen har været med til at bære ved til det bål, der siger, at der skal være overenskomsttvang, uanset at man benævner det med de pæne ord, jeg brugte i min ordførertale, nemlig »ordnede forhold« eller »god skik«.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan godt forstå, fru Pia Larsen vælger at tale udenom.

Jeg spurgte, om vi ikke kunne få Venstres definition af, hvad »ordnede forhold« rent faktisk er. Jeg har bemærket, at fru Pia Larsen gentagne gange har været citeret i medierne for at sige: Naturligvis ønsker Venstre også ordnede forhold for de ansatte. Men netop derfor synes jeg egentlig ikke, man skal blande noget ind om det fagretlige system, og hvad der i øvrigt foregår uden for dette hus, og som jeg i øvrigt ikke mener, vi skal blande os i. Til gengæld skal vi tænke over, hvordan vi vil have sat lovgivningen sammen set i lyset af, hvilke vilkår vi ønsker, de ansatte skal bydes, også for at undgå konkurrenceforvridningen virksomhederne imellem. Det er faktisk en af pointerne, når vi siger: Der skal være nogle ensartede forhold, så der ikke bliver mulighed for – endda med statsstøttemidler – at lave dumping og derved genere andre virksomheder, som ønsker at have ordnede forhold. Det er faktisk det problem, vi ønsker at tage fat i her.

Men jeg synes, vi har brug for her i dag at få en meget klar definition af, hvad Venstre lægger i begrebet »ordnede forhold«.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg mener ikke, det tilkommer mig at definere begrebet »ordnede forhold« fra Folketingets talerstol. Det er noget, arbejdsgiver og arbejdstager udmærket selv kan finde ud af, og derfor mener jeg heller ikke, det har nogen relevans at tale om social dumping. Det står enhver frit for at tage arbejde i en virksomhed, som måske laver såkaldt social dumping. Hvis der er så mange arbejdspladser i denne ordning, kan man få arbejde i masser af hjemmeservicevirksomheder, som naturligvis ikke er interesseret i at lave social dumping, og som heller ikke behøver det med de tilskud, der er i ordningen nu, og som formentlig stadig vil være der, hvis ellers forslaget bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Jens Risgaard Knudsen (S):

Efter at have hørt erhvervsministerens citat fra en lov, der bærer den konservative politiker hr. H.P. Clausens underskrift i dennes egenskab af trafikminister i en regering, hvor der også sad Venstreministre – dette være sagt til Venstres ordførers, fru Pia Larsens, orientering – forstår jeg, efter at jeg et par gange har lyttet til fru Pia Larsen, at fru Pia Larsen i konsekvens af erhvervsministerens citat føler sig trængt ud i tovene, og det er meget forståeligt. Det, erhvervsministeren her citerede, var jo virkelig en kvalificeret briefing i arbejdsret som konsekvens af en vedtagen lov.

Det er forståeligt, at Venstres ordfører, fru Pia Larsen, ikke er i stand til at besvare det spørgsmål, erhvervsministeren og senere fru Lissa Mathiasen har stillet. Men jeg tror, der vil komme helt andre boller på suppen, når vi hører den konservative ordfører, for jeg går ud fra som givet, at den konservative ordfører føler sig forpligtet af hr. H.P. Clausens underskrift i hans egenskab af minister for offentlige arbejder.

Pernille Sams (KF):

Det er mange år siden, vi i Det Konservative Folkeparti påpegede, at de arbejdspladser, der findes i forbindelse med private hjem, og hvor private skal betale lønudgifterne, er blevet beskattet væk. De samme penge beskattes både hos den, der afleverer pengene, og hos den, der modtager pengene.

Problemet er altså dobbeltbeskatning, og derfor er det efter vores opfattelse også den rigtige og varige løsning at fjerne dobbeltbeskatningen. Det kan man gøre på forskellig vis, mest enkelt ved at give et fradrag for lønudgifter, som afholdes af private, altså fuldstændig den samme ordning, som en virksomhed har. En sådan ordning har man f.eks. indført i Frankrig, hvor den efter sigende skulle fungere glimrende.

Vi er altså ikke uenige i, at problemet eksisterer, men det er imidlertid vores opfattelse, at regeringen har stirret sig blind på en forkert løsning af problemet. Man holder krampagtigt fast i et forlig, der er indgået internt i regeringen, og de øvrige regeringspartier har overhovedet ikke levet ministeren den mindste manøvrer mulighed.

Efter vores opfattelse er der tale om lapperi på et usundt system, og vi har for lang tid siden givet erhvervsministeren klar besked om, hvad der skal til, hvis vi skal medvirke til noget i denne sammenhæng: For det første skal der helt tydeligt være tale om fjernelse af dobbeltbeskatningen, og for det andet er det helt urimeligt, at der hvert år skal fastsættes en maksimal beløbsramme på finansloven. Når det beløb er nået, f.eks. i oktober måned, står virksomhederne og de ansatte i en helt håbløs situation uden arbejdsresten af året, og det er en ualmindelig dårlig måde at lovgive på. De økonomiske bremser, som naturligvis skal indbygges i ordningen, skal indbygges i selve modellen, ikke i et loft, som spænder ben for virksomhederne sidst på året.

Det tredje forhold, vi har påpeget, er, at vi ikke vil være med til at indføre hverken direkte eller indirekte overenskomstkrav i lovgivningen. Vores ønske er, at de offentlige penge, som bruges til disse formål, skal gå til privatpersoners lønninger, så det ikke i den sidste ende bliver fagforeningerne, der får glæde af et statstilskud. Det er på en måde meget smart og meget forståeligt i historisk perspektiv, at Socialdemokratiet går så højt op i fagforeningernes forhold i forbindelse med et sådant lovforslag, men man kan ikke klandre os andre for, at vi ikke arbejder for de samme interesser.

Alt i alt er det foreliggende forslag ikke noget, Det Konservative Folkeparti kan støtte. Vi opfatter det som en dårlig løsning på et ellers vigtigt problemkompleks, og derfor vil vi også stemme imod forslaget. Men jeg vil gerne bruge lejligheden til at opfordre regeringen til at se mere fordomsfrit på sagen og løsrive sig fra sit eget interne forlig, det stillede ultimatum, og

prøve at lytte til os andre. Det er mennesker og arbejdspladser, der er tale om her, og det er en sag, som har en lang politisk forhistorie og fortjener en saglig løsning frem for en fagforeningspolitisk løsning.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nu er det jo ikke helt ukendte argumenter, fru Pernille Sams kom frem med her, men det er det med dobbeltbeskatningen, der bringer mig på talerstolen, for jeg havde egentlig troet, der ville komme en yderligere uddybning.

Jeg må bede fru Pernille Sams om at forklare, hvori forskellen består. Mit vederlag som medlem af Folketinget er jo blevet beskattet. Hvis jeg har en bil eller en cykel eller en anden ting, der skal repareres, afleverer jeg den hos den pågældende reparatør, og vedkommende skal betale indkomstbeskatning og selskabsbeskatning, hvis virksomheden drives i selskabsform, ligesom der skal svares moms. Er vi så oppe i en dobbelt- eller tredobbelt- eller hvor mange gange-beskatning det pågældende sted? Og hvori består forskellen på det, fru Pernille Sams taler om her? Er det bare det, at det foregår i hjemmet? Er det den eneste forskel?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Der er en stor forskel, der er bestemt en meget stor forskel. Vi er jo alle sammen enige om, at et af vores store problemer her i Danmark er, at vi mangler arbejdspladser, men samtidig har vi vedtaget herinde, at vi dobbeltbeskatter arbejdspladserne i de private husholdninger, som derfor stort set ikke eksisterer mere. De er forsvundet på grund af dobbeltbeskatning. Det fandtes tidligere hundredtusindvis af job i denne sektor, men de er væk i dag på grund af vores skattesystem, og derfor har vi påpeget, at privatpersoner, mennesker, som afholder lønninger til andre, burde have et fradrag for disse lønninger for at sidestille dem med virksomheder og igen skabe mulighed for, at hele dette erhvervsområde genopstår.

Det er ikke en ny ting for Det Konservative Folkeparti. Det har vi påpeget i årevis, og derfor siger jeg til regeringen og dermed også til hr. Bjørn Elmquist: Prøv at være lidt fordomsfri i tankegangen med hensyn til det ultimatum, der er fremsat her, og som man ikke ønsker at forandre andet end kommaer! Prøv at forstå andres tankegang! Det sagde jeg også, da vi

blev indkaldt til forhandlinger om sagen, for jeg synes, det er en vigtig sag, og jeg er enig med regeringen i, at problemet burde kunne løses. Jeg er bare meget uenig i den måde, man vælger at gøre det på.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det kan jeg da godt forstå, og at der kan forhandles i udvalget, lyder jo også godt nok. Men jeg mangler stadig at få forklaret forskellen mellem de eksempler, jeg opstillede.

Jeg kan godt komme med et andet eksempel, der har endnu mere tilfælles med hjemmeservice. Gør det selv-initiativer er meget udbredte, og de fleste af os har måske stået på toppen af en stige og været ved at falde ned af den, fordi vi prøver at reparere på vores egne huse i stedet for at bestille en håndværker, der kan komme hjem til os og lave reparationsarbejder eller f.eks. nyopføre et cykelskur, eller hvad ved jeg. Det er en meget løntung del af udgifterne, som bliver klaret på den måde, og er det ikke også dobbeltbeskatning? Og hvor er grænsen? Jeg tror godt, vi kunne skabe mange arbejdspladser i f.eks. byggefagene og automobilbranchen og blandt mekanikerne, hvor er også er meget gør det selv-arbejde, og her er der endda også trafikikkerhedsmæssige hensyn at tage. Hvor er forskellen mellem dette her og det andet?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg synes, det er utroligt, at hr. Bjørn Elmquist vil spille Folketingets tid med at bede mig om at stå her og fortælle, hvad vi har foreslået i årevis. Alle disse ting er jo med i vores forslag, og det ved hr. Bjørn Elmquist godt. Hr. Bjørn Elmquist burde i hvert fald vide, at Det Konservative Folkeparti i årevis har foreslået, at også arbejde inden for håndværksfagene skulle kunne fratækkes på selvangivelsen, for på den måde kunne vi få vores boliger langt bedre vedligeholdt end i dag. Men regeringspartierne har jo ikke ønsket, at den slags arbejde skulle med i hjemmeserviceforslaget, og derfor er det ikke med i dag. Men det er sandelig ikke vores skyld, at det ikke er med, for vi har påpeget, at der er lige så meget dobbeltbeskatning dér som i de nuværende hjemmeservicefag.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nu lover jeg både den høje formand og folketingsmedlemmerne her i salen, inklusive fru Pernille Sams, at jeg ikke spørger mere, for jeg har nu fået afklaret, at der faktisk er en lang række ting, som der ikke er nogen forskel i forhold til, og at der formentlig heller ikke er nogen forskel i forhold til den mekanikersituation, som jeg nævnte før.

Grunden til, at jeg alligevel har tilladt mig at spille Folketingets tid – selv om jeg ikke selv synes, det er spild – er faktisk, at jeg ville afprøve, hvor alvorligt ment det, som De Konservative har givet udtryk for, er, for der er noget, der tyder på, at lovforslaget ikke kan blive vedtaget, og at ordningen dermed ikke kan blive videreført, fordi De Konservative står meget fast på et så løst grundlag, som tilfældet åbenbart er.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Debatten her er jo til syvende og sidst en debat om beskæftigelsen, og i den forbindelse bragte Ugebrevet Mandag Morgen en analyse, som jeg er helt enig i.

Af analysen fremgår det, at vi i Europa har et meget stort antal arbejdsløse, og at alt tyder på, at vi får endnu flere, mens man i USA delvis har undgået dette ved at sænke mindstelønnen så lavt, at den brede amerikanske befolkning har en faldende levestandard, på trods af at landet som helhed bliver rigere.

Det er ikke en model, som jeg håber at nogen danske partier vil tage udgangspunkt i.

Derfor står vi med vores eget problem: Hvad gør vi ved det? Og det ironiske er, at samtidig med, at vi har det meget store antal arbejdsløse, kan enhver ved bare at åbne sine øjne se, at der er job, der ikke bliver udført, fordi der ikke er penge til det. Men vi har penge til at betale folk for ikke at lave noget!

Jeg skal ikke gennemgå alle de mange job, der kunne være udført, for det vil føre for vidt, men jeg vil nævne nogle punkter inden for miljøområdet:

Der er grunde, der er giftige. Daglig er der folk, der får at vide, at de ikke må dyrke gulerødder i deres egen have.

Kloakkerne er nedslidt. For at sige det ironisk er de bogstaveligt talt helt til rotterne.

Der bør gøres noget for den alternative energi. Vi roser os alle sammen af den succes, vindmølleindustrien har haft, men sagen er, at vindmølleindustrien er klemt på hjemmemarkedet,

og at der er masser af muligheder for at gentage succesen på andre områder. Jeg kan f.eks. nævne energi baseret på biomasse.

Og jeg kan blive ved: Energibesparelser, vandbesparelser, bioøkologi, kollektiv trafik osv.

Der er masser af job på dette område. SiD har gennemgået det omhyggeligt og påvist, hvor mange job der er. Og når SiD har interesseret sig for det, er det selvfølgelig, fordi det i høj grad er SiD's medlemmer, der kan få de job.

Og vi har også fremlagt en plan, for sagen er, at det er godt at satse på dette område, for samtidig med, at vi efterlader en renere verden til vores efterkommere og betaler en del af miljøregningen på forhånd, skaber vi job her og nu.

Regeringen har tænkt anderledes. Den har hæftet sig ved skatteklemmen, og det er ikke et problem, vi vil afvise. Vi mener også, at det er nødvendigt at reducere skatten og momsen på arbejde og til gengæld beskatte ressourcerne og andet. Men det er jo ikke det, der er planen her. Planen er at refundere skat og moms for en enkelt branche.

At det er rengøring, er tilfældigt. Det er ikke os, der taler om tyendejob. Det kunne være en anden branche. Det er ikke det, der er sagen. Sagen er, at det er meget vanskeligt at se, at man kan udvide en sådan kunstig ordning meget. Men kan jo ikke refundere al skat og moms for den ene branche efter den anden, for så hænger samfundsøkonomien ganske enkelt ikke sammen.

Derfor er det meget svært at se perspektivet i den ordning, regeringen har fremlagt, og derfor har SF stemt imod den to gange, og derfor vil vi stemme imod den en tredje gang, medmindre regeringen bliver enig med os om både at tilgodese regeringens ønske om hjemmeservice og vore ønsker om grønne job. Men som forslaget foreligger nu, hvor der skal bruges ½ mia. kr. på hjemmeservice og 15 mio. kr. på grønne job, er balancen simpelt hen for skæv.

Hvad angår selve lovforslaget, må vi konstatere, at vi faktisk er blevet imødekømt på en række punkter, og det vil jeg gerne kvittere for. Vi finder det positivt, at virksomhederne skal opstille miljømål for at kunne få tilskud. Det er godt, at ordningen strammes op administrativt, så det bliver sværere at snyde. Det er godt, at det forhindres, at hjemmeservice og hjemmehjælp sammenblandes. Og det er naturligvis positivt, at virksomheder udelukkes fra ordningen, hvis de ikke følger god skik vedrørende

ansættelsesforhold, og at det ifølge bemærkningerne betyder, at der skal udbetales overenskomstmæssig løn. Om formuleringen her er tilstrækkelig præcis, vil vi undersøge under udvalgsarbejdet. Jeg undrer mig dog lidt, for jeg finder det lidt ejendommeligt, når regeringen lægger så meget vægt på ordningen, at den samtidig kommer med et lovforslag, der efter alle sagkyndiges mening – både på lønmodtagersiden og på arbejdsgiversiden – vil slagte ordningen, idet tilskuddet nedsættes til 50 pct. Regeringen er åbenbart i splid med sig selv. Det er ikke noget kardinalpunkt for os, men jeg har da lov til at undre mig.

Afslutningsvis skal jeg endnu en gang præcisere, at hvis vi bliver enige med regeringen om en mere afbalanceret indsats, er vi villige til at stemme for det foreliggende lovforslag. I modsat fald stemmer vi imod det ved tredjebehandlingen.

Bjørn Elmquist (RV):

Det er ingen hemmelighed, at dette forslag ikke i sin tid groede i den radikale have eller voksede op ved den radikale barm – hvis en sådan findes. Men man kan i dag fastslå, at der er job i hjemmeserviceordningen, og man kan også bruge et andet godt argument, nemlig at det gør sort til hvidt. Det er ikke noget slogan for dem, der gør rent; det handler om, at ordningen gør sort arbejde til legalt arbejde og indtægterne til skattepligtige indtægter. Og det er et par gode argumenter for at bevare ordningen.

Der er også gode argumenter for som foreslået af erhvervsministeren at ændre ordningen på et par punkter:

Det bliver med dette forslag sværere at lave fusk. Og der bliver også mulighed for at inkludere diverse omkostninger i prisen og ikke kun arbejdslønnen. Men det er samtidig vigtigt, at vi med denne model trods ændringerne fastholder, at der skal ligge en vis intensiv manuel arbejdskraft i det.

Derfor synes vi også, det er vigtigt – som det fastslås i forslaget og dets bemærkninger – at der på fakturaen skal opføres, hvor mange arbejdstimer der er medgået til den præsterede ydelse, så man har mulighed for at se, om forholdet mellem arbejdslønnen og tilskuddet stadig væk er som i den oprindelige model.

I Det Radikale Venstre mener vi også, at det er vigtigt med ordnede forhold, og vi mener ikke, at vi hermed lægger op til fagforenings- tvang eller overenskomstmæssig tvang. Her er

vi uenige i det, fru Pia Larsen sagde i sit indlæg. Men vi mener, at det er vigtigt at gøre en indsats for at undgå social dumping på dette område, og jeg kan i og for sig godt forstå, at fru Pia Larsen havde lidt svært ved her fra talerstolen at forklare, hvordan man ellers kan få ordnede forhold og god forretningssskik på området. Men så kan fru Pia Larsen jo i udvalget gøre et forsøg og se, om vi ikke kan komme et stykke vej i den retning.

Jeg noterede mig jo, at Venstres modvilje imod ordningen i og for sig ikke er af samme karakter som De Konservatives, idet De Konservative er meget optaget af, om det er en tilskudsmodel eller en fradragsmodel, og som jeg forstod fru Pia Larsen, var hendes indvending en anden, idet den gik på, om der er tale om en ordning, der mere eller mindre tvinger folk til at indgå overenskomst.

Og vi synes, en anden vigtig ting ved erhvervsministerens forslag er den grønnere linje, der lægges op til i forslaget, idet der – som både Socialdemokratiet og SF fastslog her fra talerstolen – bliver en grønnere linje i rengøringsindsatsen. Det er meget vigtigt.

Jeg skal også kort nævne de bremsekodser, der er lagt ind i forslaget:

Der er sat grænser for, hvor meget hver husstand kan trække på ordningen i løbet af et kvartal, for at forhindre, at der er nogle, der bliver storforbrugere af den, måske på andres bekostning, så de ikke får mulighed for at komme med.

Og så er der indsat en revisionsklausul, sådan at hvis der bliver et samlet træk på ordningen, der kvartal for kvartal viser, at nu er der ved at være for få penge på finansloven til den, skal det overvejes at foretage en revision af ordningen, snarere end at afsætte flere penge til den. Det ligger også i forslaget.

Jeg vil afslutningsvis sige, at vi mener, at det haster med en afklaring. Der er ikke mange arbejdsdage tilbage inden sommerpausen, og vi mener faktisk, at vi skylder de mennesker, der er i branchen, en hurtig afklaring, så de ved, om de er købt eller solgt.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Når jeg beder om ordet, er det, fordi hr. Bjørn Elmquist åbenbart kun har lyttet til den første del af min ordførertale, siden han kan have den opfattelse, at Det Konservative Folkeparti mest er optaget af dobbeltbeskatningsproblematik-

ken. Det var nemlig kun ét af de tre forhold, som jeg sagde var vigtige for os – ét af tre lige vigtige forhold.

Det andet var, at vi ikke vil have et fast beløb, som politisk kan sættes op og ned i de enkelte finanslove, for vi finder det urimeligt, at en virksomhed ikke aner, om den kan køre til oktober eller november måned, før den skal stoppe og de ansatte fyres, fordi der ikke er flere penge til ordningen, for det mener vi er helt urimelige arbejdsvilkår at give en virksomhed.

Og det tredje, vi påpegede, var, at vi hverken vil være med til direkte eller indirekte fagforeningskrav – nøjagtig som også Venstre har påpeget.

Jeg lagde mærke til, at fru Lissa Mathiasen udtrykte det sådan, at ifølge det her lovforslag skal virksomhederne nu følge de regler, der er inden for de relevante overenskomster, medens hr. Bjørn Elmquist gjorde meget ud af at sige, at der ikke er overenskomsttvang.

I den forbindelse vil jeg da spørge hr. Bjørn Elmquist, hvordan han mener, at det harmonerer med den socialdemokratiske ordførers opfattelse: At virksomhederne er nødt til som minimum at følge de regler, der er inden for de relevante overenskomster.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Lad mig tage det sidste først og sige, at jeg ikke mener, at der er nogen uoverensstemmelse mellem det, fru Lissa Mathiasen sagde, og det, som jeg sagde. I hvert fald er det sådan, at det, der står i lovforslaget og i bemærkningerne til det, er det, som »gør tro«, som det hedder direkte oversat fra fransk, og det, der gælder på området.

Så der bliver altså ingen overenskomsttvang, men der bliver en pligt til at have ordnede forhold og god forretningssskik. Og det har både noget at gøre med lokaleforholdene og med de kollektive overenskomster, der måtte blive indgået undervejs. Så dér mener jeg ikke der er mulighed for at drive en kile ind.

Det er muligt, at jeg udtrykte mig lidt for uforsigtigt i min bemærkning om forholdet mellem den afvisning, der er fra De Konservatives side, og den indvending, der er fra Venstres side, men det, jeg især hæftede mig ved – det var i hvert fald min mening med det – var, at som jeg forstod det, interesserede fru Pia Larsen sig først og fremmest for det med overenskomsterne og de ordnede forhold, hvorimod fru Pia

Larsen ikke kom ind på spørgsmålet om dobbeltbeskatning.

Det var det, jeg mente med min bemærkning før, men det er muligt, at jeg om et øjeblik kan blive belært om noget andet.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Hr. Bjørn Elmquist har fuldstændig ret i, at det ikke er muligt at drive en kile ind mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti, i hvert fald ikke i dette tilfælde. Der er ingen uenighed mellem Venstre og De Konservative i holdningen til det her forslag.

Grunden til, at jeg lagde så meget vægt på det, som jeg kalder overenskomsttvang, og det, som regeringen har valgt at kalde ordnede forhold, er, at for Venstre er dét det helt afgørende spørgsmål i det her lovforslag, og derfor ser jeg ingen grund til at komme ind på de øvrige elementer i lovforslaget, selv om de er måske en diskussion værd, for det er overenskomsttvangen ikke.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg er glad for, at vi fik hr. Bjørn Elmquist til her fra talerstolen at bekræfte, at der ikke er tale om nogen overenskomsttvang, men at der er tale om en pligt til at følge overenskomsten, sådan at man som minimum skal følge de regler, der er i de gældende overenskomster på området.

Så kan man kalde det overenskomsttvang eller ej, men summa summarum vil det i hvert fald blive oplevet sådan af virksomhederne, for der er ingen valgmuligheder. Og det er meget rart at få slået fast nu, når regeringspartierne er så uenige om, hvorvidt der i virkeligheden er tale om overenskomsttvang eller ej. Direkte eller indirekte bliver det i hvert fald resultatet.

Annette Just (FP):

Jeg er egentlig frygtelig beskæmmet, for jeg ved udmærket, hvordan erhvervsministeren har kæmpet for at få et fornuftigt resultat ud af denne hjemmeserviceordning, men jeg er altså ked af at måtte starte med at sige, at det resultat, som er fremlagt i dag, ikke er særlig heldigt. Man forsøger at foretage en lille stramning her og indføre en lille reservation dér, men det ender med at blive til en form for statsstyring, og det duer altså ikke.

Selv om jeg egentlig forfærdelig gerne vil give erhvervsministeren ret i, at det er en god idé at

have noget service i hjemmet, som vi kan betale os fra, tror jeg, vi i sin tid havde meget ret i, at det her er en forkert måde at gøre det på. Det duer ikke at indføre nye tilskud. Det duer ikke at udvide vores tilskudsmani og så i øvrigt styre ordningen ved at sige, at den ikke må koste mere end så og så meget, og det ved erhvervsministeren godt. Vi har sagt det før.

Vi sagde, at hvis det endelig skal være, så må det bygge på en fradragsmodel, så duer det ikke med tilskud. Og så er det jo trist at måtte sige, at vi havde ret. Og jeg vil vove den påstand, at netop det her forslag beviser, hvor meget ret vi egentlig havde på det område.

Og så kan jeg altså ikke lade være med at synge lidt med i koret om, at der her indføres en form for overenskomsttvang og fagforeningsridt og alle de andre grimme ting, som i virkeligheden er med til at ødelægge noget, som kunne have været godt, hvis bare borgerne selv havde fået lov til at føre det ud i livet, og det kunne de have gjort med sund fornuft ved hjælp af en fradragsordning. Det havde givet den naturlige styring af det, og det havde gjort de sorte job hvide, som den radikale ordfører var så fornøftig og vittig at sige, og det havde faktisk fået en masse mennesker i arbejde på lovlig vis.

Dermed har jeg altså også sagt, at Fremskridtspartiet ikke kan være med til at støtte denne ordning.

Frank Aaen (EL):

Nogle har undret sig over, hvorfor Enhedslisten støtter, at der skal gives penge til, at der kan gøres rent i private hjem, og på sin vis forstår jeg godt deres undren, for det er heller ikke dér, vores udgangspunkt har været for at gå ind i denne debat.

Vores udgangspunkt har været arbejdsforholdene på det arbejdsmarked, som jo vitterlig eksisterer. Der bliver jo gjort rent i private hjem; der bliver jo udført forskellige serviceopgaver; men i dag foregår det på dårlige vilkår, ofte som sort arbejde eller som elendig hjemmeservice.

Sort arbejde er jo ikke bare et skatteproblem, selv om det som oftest diskuteres som noget sådant; sort arbejde betyder de mest elendige arbejdsvilkår, som de ansatte kan bydes, idet de ingen rettigheder har: ingen forsikring, ingen feriepenge, ingen pension, ingen uddannelse, ingen beskyttelse osv., og det har den eksisterende hjemmeservice ikke kunnet rette op på eller ændre, og det er derfor, vi har drøftet, om vi kan bidrage til at ændre disse dårlige vilkår til noget bedre.

Og det er jo altså nogle vilkår, som typisk tilbydes ufaglærte kvinder, en gruppe på det danske arbejdsmarked, som der mig bekendt ikke er gjort andet end skidt for, og derfor syntes vi, det var værd at overveje, om der her kunne tages et initiativ til at hjælpe denne gruppe.

Dertil kommer, at der ikke blot ude i verden, men såmænd også her i Danmark er stærke tendenser til, at ufaglærte skal i arbejde ved, at mindstelønnen, dagpengeniveaue og bistandshjælpen sænkes og de arbejdsløse presses ud af a-kasserne og tvangsaktiveres osv., idet mange økonomer og politikere begejstret henviser til USA, hvor der er skabt millioner af servicejob, men altså på så uværdige vilkår og så dårligt lønnede, at månedslønnen ligger under den officielle fattigdomsgrænse.

Det er på grund af den udvikling og ud fra det perspektiv – som vi ser også nogle herhjemme i den danske debat tilslutte sig – vi har sagt, at her må der siges fra, og det er her, vi har brugt betegnelsen tyendejob, og det er også her, den er på sin plads.

Vi ser sådan på det, at overenskomstmæssige vilkår på området kan modvirke, at disse meget negative udviklingstendenser ude i verden breder sig videre til Danmark. Med ordentlige vilkår og en overenskomstmæssig løn og med aftaler om arbejdstid og sikring af uddannelse og faglige rettigheder og en sikkerhedsorganisation osv. kan vi give området et løft, så USA-visionen kan få et skud for boven og vi kan få sagt, at servicejob sådan set er lige så gode – eller lige så dårlige – som dem, der findes så mange andre steder på arbejdsmarkedet, og at de derfor også bør lønnes på lige fod med andre.

Det er altså det, der er det vigtigste for os med denne lov, og jeg har forstået, at de faglige organisationer ser den som en hjælp til at få ordnede forhold på området, og jeg hæfter mig ved, at virksomheder, der ikke behandler deres ansatte ordentligt, mister muligheden for at få tilskud, og det er vi tilfredse med.

Og vi er tilfredse med, at det, vi har rejst i debatten med regeringen om miljømål, så flot er taget med, dels som en forudsætning for at få tilskud og dels som en videre indsats for at vejlede både brugerne og de ansatte og virksomhederne, og vi tror på, at vi på den måde kan få en spredningseffekt i forhold til rengøring i hjemmene i almindelighed. Og vi er blevet meget fint imødekommet i de spørgsmål, vil jeg sige til erhvervsministeren.

Under udvalgsarbejdet vil vi så efterlyse en løsning på det sidste problem, nemlig hvordan vi effektivt forhindrer en glidning fra hjemmehjælp til hjemmeservice, idet vi har hørt, at nogle kommuner sparer på hjemmehjælpen ved at henvise til hjemmeservice.

Kan det komme på plads, vil jeg sige det på den måde, at så skal vi ikke have nogen betaling oveni, så er vi sådan set tilfredse med, at vi har opnået disse ting for miljøet og fået sikret, at nogle uheldige virkninger for den kommunale service undgås, og fået givet de ansatte på området et vigtigt løft med hensyn til at få bedre vilkår.

Jeg vil også sige, at jeg stiller mig lidt uforstående over for, at nogle på venstrefløj vil afstå fra at bruge denne mulighed for at give de ansatte inden for privat service: rengøring, havearbejde, vask osv. – som er nogle af dem, der i dag har de allermost elendige vilkår – en hjæpende hånd.

Sonja Albrink (CD):

Hjemmeservice handler om mennesker. Over 4.500 mennesker er kommet i arbejde, og det er ikke dem, der har de lange uddannelser, der er kommet i arbejde; det er dem med de korte uddannelser.

Der er flere job at hente i hjemmeserviceordningen, som kun har fungeret i 2½ år, og der er allerede nu, hvad der svarer til 2.200 fuldtidsstillinger, og der kommer hele tiden flere og flere nye til. De mennesker har fået et reelt arbejde, og mange kom direkte fra arbejdsløshed. Samtidig har vi mindsket det sorte arbejde.

Hjemmeserviceordningen er nødvendig, og i CD vil vi meget gerne være med til at gøre den permanent. Den er udtryk for nytænkning på arbejdsmarkedet for at sikre mennesker med en kort eller slet ingen uddannelse jobmuligheder i en tid, hvor samfundet bliver mere og mere højteknologisk og kræver længere og længere uddannelse. Vi kan ikke alle uddanne os, men der skal være plads til os alle.

Udviklingstendensen skrider i øjnene. Mange højtindustrialiserede lande oplever en større og større social polarisering. Se på USA og England! I Danmark har vi på grund af det sociale sikkerhedsnet hidtil undgået denne sociale polarisering, men vi kan ikke fortsætte ad den vej, for det kan økonomien ikke bære. Derfor må der nytænkning til, og hjemmeservice er ikke den eneste løsning på problemet, men det er en af måderne at skabe nye arbejdspladser på.

Hvilke alternativer er der for de lavest uddannede på arbejdsmarkedet, dem, der ikke kan efteruddannes og dermed få et arbejde i det højteknologiske samfund?

Vi kan ikke lade stå til og dermed lade en glimrende mulighed for at skabe nye arbejdspladser i Danmark forsvinde. Vi kan ikke sende over 4.500 i arbejdsløshed igen og henvise arbejderne til at være sort arbejde.

Hjemmeserviceordningen er også et fremskridt for kvinderne. Efter børnepasningsordningen i børnehaver og fritidshjem, som gav kvinder mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet, er hjemmeservice det eneste nye tiltag for kvinder, for det er stadig kvinderne, der har husarbejdet i de fleste hjem. Nu er deres arbejde i hjemmet blevet godkendt og accepteret som et rigtigt arbejde med en rigtig løn, idet de hermed kan betale for at få en del af arbejdet i hjemmet udført og dermed få tid til familien og jobbet.

Der er også mange kvinder med korte uddannelser, der har fået en mulighed for at starte egen virksomhed eller komme ud på arbejdsmarkedet og få et reelt job, og det har vi ikke lyst til at tage fra dem.

Jeg kan på CD's vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag, og vi vil meget gerne være med til en positiv og hurtig udvalgsbehandling.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er ingen tvivl om, at vi i dag behandler et lovforslag, som man vel kan kalde erhvervsministerens hjertebar, og der har jo i det forløb, der har været indtil nu, også været utrolig mange krumspring for at få videreført den eksisterende ordning omkring hjemmeservice.

Vi må også sige, at det er et interessant forslag, vi har til behandling her i salen i dag, al den stund vi jo under den debat, der har været indtil nu, allerede har kunnet se, at der ikke er flertal her i Folketinget for dette regeringsforslag.

Alle har jo kunnet iagttage, at flertallet er væk i og med, at de ikkesocialistiske partier har afvist forslaget og SF til sin støtte til forslaget har knyttet den betingelse, at der skal skabes såkaldt grønne job. Samtidig har vi jo også i det forløb, der har været indtil nu, kunnet konstatere, at regeringen har bundet sig selv på hænder og fødder med meget lille bevægelsesmulighed i forhold til Folketingets partier.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge såvel erhvervsministeren som regeringspartier-nes ordførere, hvad regeringen har tænkt sig at gøre ved den situation. Har regeringen tænkt sig at bevæge sig i retning af andre partier i Folketinget, og hvad kunne regeringen tænke sig at bevæge sig i retning af? Med den diskussion, der i hvert fald har været i offentligheden, er fradragsmodellen vel død – eller hvad? Og hvor mange penge ønsker regeringen eventuelt at knytte til de såkaldt grønne job, som SF kræver? 100 mio. kr. eller 200 mio. kr.? Hvad kunne regeringen forestille sig?

Når man fremsætter et lovforslag, som man på forhånd ved at der ikke er flertal for, må man vel have gjort sig nogle tanker om, hvad man så vil gøre under forhandlingerne. Ellers er der jo ingen grund til at fremsætte forslaget, for så er det jo blot en ren demonstration fra regeringens side for at blive stemt ned her i Folketingssalen – eller hvad?

Fra Dansk Folkepartis side skal jeg sige ganske klart, at vi finder ikke ordningen særlig god, og at vi har været imod den eksisterende ordning, og at vi derfor naturligvis også er imod en videreførelse af ordningen, specielt med de ændringer, der foretages med det lovforslag, vi behandler nu. Vi mener, at det i sig selv er en absurd tanke, at der gives tilskud til græsslåning m.v. i folks private haver, for der er jo tale om, at man med denne ordning, hvor man giver tilskud til den slags arbejde i hjemmet, blot symptombehandler.

Sygdommen, nemlig det alt for høje skatte-tryk, vi har i Danmark, gør man ikke noget ved, og i erkendelse af, at man ikke kan gøre noget ved dét, som jo reelt er sygdommen, symptombehandler man den altså ved at give tilskud til alverdens ting, som vi skal have foretaget i vores private hjem, og det er ganske enkelt forkert, for man skal helbrede patienten i stedet for at symptombehandle.

Og den tilskudsmodel, som man nu har lagt sig fast på, og som jo har virket i nogle år, er endvidere – for os at se – konkurrenceforvridende, idet den har tvunget sunde eksisterende virksomheder til at basere sig på en tilskudsmodel frem for at eksistere på de sunde vilkår, som de har eksisteret på tidligere.

Vi kender nok alle sammen eksemplet med vinduespudseren, som har en fin forretning, men som desværre får en nabovirksomhed, som eksisterer på grundlag af denne tilskudsordning, hvorefter vinduespudseren selvfølgelig

bliver tvunget til også at søge sig ind under tilskudsordningen. Det er sådan nogle ting, der gør, at det er en forkert retning at gå i.

Og ser vi så på selve lovforslaget, mener vi også, at forslaget drejer den eksisterende ordning i en forkert retning, idet den giver en lang række bemyndigelser til ministeren, og det er en farlig mulighed, den hermed giver, og det synes jeg egentlig er ret alvorligt på en lang række områder, hvor vi lovgiver her i Folketinget.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvordan det forholder sig med den nuværende minister, men vi mener rent faktisk, at det kan være farligt, og at det kan blive endnu farligere, hvis ikke den nuværende erhvervsminister fortsætter, men f.eks. en socialdemokratisk minister. Så kan vi for alvor se løjer, for man diskuterer jo spørgsmålet om en mulighed for at udelukke de virksomheder fra ordningen, hvor der ikke er såkaldt ordnede forhold.

Og så må jeg egentlig spørge fru Lissa Mathiasen, som jo netop spurgte, hvad ordnede forhold er, om nøjagtig det samme: Hvad er for Socialdemokratiet ordnede forhold? For det fremgår jo af bemærkningerne til lovforslaget, at hvis ikke der er ordnede forhold, kan man udelukke en virksomhed fra ordningen, og så har virksomhederne og vi andre, som ikke har været med til at fremsætte lovforslaget, vel ret til at få at vide, hvad definitionen på ordnede forhold er.

Noget andet, som giver mulighed for at udelukke en virksomhed, er, at den ikke udviser såkaldt miljørigtig adfærd. Og hvornår gør den ikke det? Hvis man bruger et lovligt produkt på markedet, som handles i Føtex og i Bilka og andre steder, er der så tale om, at der ikke udvises miljørigtig adfærd, hvis man ifølge Socialdemokratiets overbevisning ikke tager det rigtige produkt ned fra hylden?

Afslutningsvis skal jeg bare sige, at vi selvfølgelig afviser lovforslaget her. Det er der ikke noget nyt i, men jeg anmoder om, at der bliver svaret på de spørgsmål, som jeg her har stillet, ikke blot af regeringspartier-nes ordførere, men også af erhvervsministeren, håber jeg.

Rent politisk synes jeg i øvrigt, det er meget interessant, at hr. Frank Aaen kan sige, at Enhedslisten har mødt meget stor imødekommenhed, for det kan jo tegne et billede af, hvor regeringen vil søge sit flertal i fremtiden, og det håber jeg også at få svar på.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu har der nogle gange undervejs i debatten her været rejst det spørgsmål, om man bruger Folketingets tid på en rimelig måde. Jeg undrer mig på den ene side lidt, når hr. Kristian Thulesen Dahl spørger om, hvad ordnede forhold er, men på den anden side er det fair nok, og jeg skal gerne give svaret. På side 3 i lovforslaget under § 7 står der faktisk en hel bunke om de ordnede forhold, og skulle det ikke være nok, kunne man prøve at slå op på bemærkningerne til § 7, side 13, for der står faktisk en meget udførlig beskrivelse af, hvad det er for nogle betingelser, der skal opfyldes, for at man kan være under ordningen, og hvad der rent faktisk kan give udelukkelse.

Når hr. Kristian Thulesen Dahl har læst såvel bemærkningerne som paragraffen, tror jeg også, at svaret giver sig selv.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har så sandelig da både læst lovforslaget og lovforslagets bemærkninger, og jeg kan f.eks. også se, at i de indledende bemærkninger om lovforslagets hovedindhold står der, at det er muligt fremover at udelukke virksomheder, der tilsidesætter god skik inden for branchen i forbindelse med ansættelsesvilkårene. Så er det, jeg spørger, hvem der definerer god skik inden for branchen. Er det noget, vi skal have en voldgift til at definere? Er det noget, fru Lissa Mathiasen skal definere? Hvem skal definere god skik? Skal vi have en bunke retssager om, hvad der er god skik, når man politisk ønsker at udelukke en virksomhed, fordi den måske har en anden holdning til det begreb end andre.

Uanset hvordan man end vender og drejer det, er dette lovforslag et skridt i retning af, at vi her fra Folketingets side, således som det også har været fremført af tidligere ordførere, går ind og diskuterer forhold, som alene burde være reguleret af arbejdsgiver og arbejdstager, og selv om det er en tilskudsbaseret ordning, vi taler om, bør der gælde nøjagtig de samme vilkår, nemlig at arbejdsgiver på den ene side og lønmodtager på den anden side aftaler ansættelsesvilkår.

Men jeg undrer mig da ikke over, at Socialdemokratiet ønsker det her, og det undrer mig da sådan set heller ikke, at hr. Frank Aaen kan føle sig imødekømt på sådan et punkt, for det er i god harmoni med den politik, de normalt fører,

men det, der kan undre mig, er, at Centrum-Demokraterne lige pludselig går ind for, at det her skal være lovgivningsstof; men det kan jeg jo bare tage til efterretning og så se på det videre forløb.

Jeg har også stillet nogle spørgsmål, som jeg håber jeg får svar på måske både af regeringspartierne ordførere og af erhvervsministeren: Hvad gør man nu, når der ikke er flertal for ordningen? Hvor er det, man vil søge sit flertal? Jeg synes jo ikke, det tegner særlig lyst, hvis man vil søge sit flertal hos Enhedslisten og SF.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Flertal eller ikke flertal, så vil jeg i hvert fald gerne takke de partier, der uden forbehold eller i hvert fald med meget små forbehold støttede lovforslaget, som det foreligger i dag, og lidt inspireret af, at hr. Rahbæk Møller ikke rigtig kunne se perspektivet i det, vil jeg gerne rede-gøre for, hvor jeg og regeringen ser perspektivet her.

Jeg var for ganske nylig – nej, det er måske lidt tid siden efterhånden, men immervæk – til en konference ovre i Dansk Industri, hvor der sad et par hundrede erhvervsdrivende, og hvor jeg i en eller anden sætning fik nævnt ordet hjemmeservice. Det vakte så den almindelige trækken på skulderen, som det gør i de kredse, men så rejste en dame på bageste række sig og sagde: »Mimi, jeg kommer fra Kvindeligt Arbejderforbund, og jeg vil meget gerne sige til dig, at vi støtter hjemmeservice, og det gør vi af to grunde. For det første fordi vi kan se ude om i landet, at det fortrænger sort arbejde, og for det andet fordi hjemmeservice er et beskæftigelses-tilbud til ufaglærte kvinder, og det er ikke hverdagskost.«

Det er for mig og for regeringen et meget væsentligt perspektiv i hjemmeserviceideen, at vi her får etableret en beskæftigelsesmulighed og et arbejdsmarked for mennesker, der så sandelig ikke bliver afhentet af det første det bedste opsving. Vi kan uddanne os til mange ting her i samfundet, og det skal vi gøre, vi kan også via kurser gøre medarbejderne i hjemmeservicevirksomhederne mere kvalificerede, og det skal vi også gøre, men vi kan ikke uddanne en stor gruppe af de mennesker, hovedsagelig kvinder, men også af og til deres ægtefæller, der nu prøver for første gang i deres liv at få etableret sådan en lille virksomhed og beskæftiger sig med noget, de kan overskue, finde ud af, og som de er gode til. Det kan vi ikke uddanne os ud af,

og jeg mangler stadig væk svar fra de partier, der bare trækker hånligt på skulderen, på, hvad vi så skal stille op med til den slags mennesker.

Jeg har også meget svært ved at se, hvorfor man pludselig skal betragte hjemmeservice, rengøring i private hjem som noget helt specielt mærkværdigt. Det har hele tiden den klang, og jeg spørger mig selv, hvad i alverden der er ædlere ved at gå ud og tage et job, hvor man rengør togvogne eller tankskibe om natten eller skal gøre så og så mange kvadratmeter rent pr. minut på Rigshospitalet eller på en anden stor virksomhed. Hvori består det nedværdigende i, at mennesker, der måske ikke er så fantastisk effektive og måske ikke lige er med på det vilde ridt hen over de bonede gulve, kunne have et job i private hjem, hvor man givetvis aldrig kan blive så effektiv, som man kan, når der ligger en halv kilometer gangareal foran én, og man har de nyeste rengøringsteknikker og alt det her? For nogle ligger der i denne branche en mulighed for at få skabt sig en forsørgelsesvej, en arbejdsplads, og det synes jeg er meget vigtigt.

Vi har prøvet at lægge det til rette sådan, at den nye ordning rummer mulighed for både større virksomheder og små virksomheder, og det mener jeg er meget vigtigt. Den ene side af billedet er, at der inden for rammerne af denne ordning skal være plads til, at vi har store veldrevne, effektive virksomheder, der får folk på kursus, og hvor det hele kører rationelt og effektivt og med system i tingene, i mange tilfælde med overenskomst eller overenskomstlignende forhold; det skal jeg vende tilbage til.

Den anden side af billedet er jo mindst lige så typisk: Konen eller mand-kone, der starter derhjemme og begynder så småt at banke en virksomhed op. 25 pct. af dem har gået ledige, før de starter deres egen virksomhed. 40 pct. af de ansatte har været ledige før eller kommer direkte fra arbejdsløshed og er nu ved at få fodfæste i et erhverv.

Så kan jeg bare ikke fatte modstanden imod – og det siger jeg måske mest til fru Pia Larsen – at disse folk ikke skulle have mulighed for at få gjort det til et rigtigt job. Hvis man er hjemmehjælper, er der da ikke tvivl om, at det er et rigtigt job, og dér må man også gå til hænde i private hjem, er uddannet til det osv. Hvis man er hjemmesygeplejerske, er det selvfølgelig et rigtigt job. Hvis man gør rent i de berømte togvogne eller på virksomhederne, er det et rigtigt job. Hvorfor i alverden skal man ikke også kunne have det som et rigtigt job at gøre rent privat?

Hvad er der i vejen med det? Hvad er det, der ligger bag, at de mennesker absolut ikke er gode nok til at kunne komme op på et niveau, hvor man kunne regne det her for et reelt arbejde og en reel arbejdsplads?

Jeg må sige, at min målsætning – og det er så også svaret til hr. Thulesen Dahl – hele tiden har været, at hjemmeservice, som mange har grinet ad, og som guderne skal vide gik trægt i starten, men nu begynder at blive en succes, efterhånden skal bære at udvikle sig til en rigtig arbejdsplads og et rigtigt erhverv. Det synes jeg er fint, og jeg undrer mig særdeles over, at alle de partier, der taler så meget om iværksætterånd, og som hylder de små selvstændige, ikke kan se, at vi altså her har en temmelig stor gruppe små selvstændige, som meget gerne vil hænge fast.

Men det er kun den ene side af perspektivet. Den anden side af perspektivet er så dem, som vi ved bruger hjemmeservice. Jeg skal ikke tælle op herinde, hvor mange medlemmer af Folketinget eller journalistlogen, der gør brug af det, for det er for så vidt fuldstændig ligeegyldigt. Det, der er interessant, er, at vi ved, der er særligt to grupper, der bruger det. Den ene gruppe er de travle børnefamilier, og den anden gruppe er pensionisterne.

Jeg ved ikke, hvor mange der i de borgerlige partier har talt om familien og kerneydelse, og nu skal vi sørge for osv. Når vi taler om, at familien skal have mere tid, er det vel ikke til vask, strykning, rengøring og opvask. Jeg synes ikke, den fænger i ret mange forsamlinger, må jeg sige. Når folk søger orlov, er det ikke for at komme hjem og få gjort noget mere rent. Det kan vi vel blive enige om.

Det, familierne ønsker at beskæftige sig med, orlov eller ikke orlov, er deres kerneydelse. Det er at få familien til at hænge sammen. Det er at få de dér børn bragt i vej, så de kommer godt deropad, at man passer på dem og sørger for skolen og alle de dér ting. Det er det, familiens kerneydelse går ud på, og når det går galt, ved vi, at samfundet har et enormt problem, ud over at forældrene og ikke mindst børnene har et problem.

Denne ordning er måske et reelt lille bidrag til de kvinder, der har meldt sig på arbejdsmarkedet, og som meget vel kunne have brug for at blive lettet et par timer om ugen for noget af det, jeg ikke tror de føler er det mest produktive, de foretager sig; de ville nok hellere have tilbragt tiden sammen med børnene og familien. Tilbudet står også åbent for mændene, skal jeg skyn-

de mig at sige; det er et bidrag til, at familien kan koncentrere sig om det, den bør koncentrere sig om.

I forbindelse med en af Velfærdskommissionens mange analyser gjorde man op med hele begrebet fritidssamfund. Vi går og bilder hinanden ind, at vi lever i et fritidssamfund. God morgen! Ud over at begge forældrene arbejder, har vi samlet vel liggende en arbejdsuge på 15 timer oveni af ting, der skal gøres i hjemmet. Det er faktisk en belastning oveni, og det er jo tit ting, man i gamle dage fik gjort af andre.

Næsten alle ordførere har været inde på skatteskruen, skattekilden, dobbeltbeskatning, eller hvad vi kalder den, og det er jeg meget enig i, så analysen er der ikke noget i vejen med. Det er bare sørgeligt, at vi endnu ikke er blevet enige om løsningen af problemet.

Men vi har altså dels familierne, dels pensionisterne, som har gjort brug af hjemmeservice og ikke – vil jeg gerne understrege over for hr. Aaen – som et alternativ til hjemmehjælpens omsorg og pleje, for det er ikke meningen med hjemmeservice. Hjemmeservice kan bruges af ældre borgere, ligesom det kan bruges af alle andre til rengøring og til nogle ting, som de borgere ønsker sig ligesom alle andre borgere, men det er ikke meningen, at kommunerne nu skal tørre af på hjemmeservice, at de ikke synes de vil ofre penge nok på hjemmehjælpen. Det vil jeg meget gerne understrege, og vi er meget interesseret i under udvalgsbehandlingen at få tydeliggjort, at det ikke er den måde, hjemmeservice skal anvendes på.

Lad mig så til sidst tage de mere tekniske ting i det; især to ting vil jeg gerne beskæftige mig med.

Det første er dobbeltbeskatningen. Vi skal fjerne dobbeltbeskatningen eller virkningerne af den, sagde fru Pernille Sams, og det er jeg sådan set også meget enig i. Det er også målsætningen her.

Man kan gøre det på flere måder. Man kan gøre det på den måde, vi har lagt frem, nemlig ved at fjerne de 50 pct. Det svarer for stort set alle familier til et skattefradrag. Det er det samme regnestykke: 50 pct. af regningen er væk. Om det er fradrag eller ej, er så en anden side af sagen; men de 50 pct. svarer beløbsmæssigt til et skattefradrag. Så det er ikke dér, uenigheden ligger.

Man kan også fjerne dobbeltbeskatningen på en anden måde, og det er det, det ser ud til bliver gjort i øjeblikket, nemlig derved at ordnin-

gen slet ikke kan fortsætte. Så er dobbeltbeskatningen væk, og så er det sorte arbejde genindført på dette område. Så lukker ikke nogle af virksomhederne, men så lukker de alle sammen, og det sker den 1. januar, hvis ikke de mister modet inden. Så har vi fjernet dobbeltbeskatningen, og så kører de, der vil være det bekendt, videre sort, og resten kan lukke. Det er at fjerne dobbeltbeskatningen. Jeg synes, det er en dårlig model for det, og det ved jeg faktisk også at den konservative ordfører synes.

Der var en ting, fru Pernille Sams nævnte om det med fradraget, som vi jo har diskuteret op ad stolper og ned ad vægge, og Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis ordførere var inde på det samme. Fru Pernille Sams kom til at bruge udtrykket det meget enklere fradrag, og det eneste, jeg så må sige, er, at den holder ikke. Hvori består enkeltheden ved at indføre et fradrag? Lad os forestille os pensionisten, der skal have nogle timers hjemmeservice. Hvad skal den pensionist gøre. Som ordningen er i dag skal hun for det første udrede minimum et sted mellem 400-500 kr. for 4 timers hjemmeservice en fredag; det er måske oven i købet en 500-600 kr., hvor hun efter forslaget skal af med et par hundrede kroner. Jeg tror hurtigt, vi kan blive enige om, at det ikke er ligegyldigt for denne pensionist, om hun skal af med 200 kr. eller 500 kr. for en fredagsrengøring.

Nogle, måske fru Pia Larsen, vil så sige, at hun jo bare kan gå op og få ændret sin forskudsregistrering. Fint. Hun går op i september måned på skatteforvaltningen og beder om at få ændret sin forskudsregistrering. Til hvad, spørger de hende. Jo, siger hun, jeg har tænkt mig, at jeg skulle bruge hjemmeservice næste år. Hvor meget? Så kan hun sætte sig ned og begynde at regne ud, hvor mange timers havearbejde – Gud ved, om det bliver en tør sommer? – hvor mange timers rengøring, svigter kræfterne, går livsmaet ned, eller hvad? Så kan hun få lavet sin forskudsregistrering om, men hun skal stadig væk af med de 500 kr. kontant, og så skal hun opbevare 52 eller flere kvitteringer til næste gang, hun skal aflevere sin selvangivelse. Det er sandelig den enkle fradragsløsning.

Jeg har intet ideologisk imod fradrag, og nu taler jeg selvfølgelig så på CD's vegne, og det ved fru Pernille Sams også fra mange tidligere diskussioner om fradrag for det ene og det andet. Det er bare håbløst upraktisk i forbindelse med hjemmeservice, og det er derfor, jeg og regeringen er imod, og vi er fuldstændig enige

om, og vi er lige meget imod alle sammen, for forbrugerne ønsker det ikke. Det bliver bøvlet, og så kan vi lige så godt lukke officielt, for det vil blive resultatet. At lade, som om man med en fradragsordning imødekommer noget hos forbrugerne eller hos virksomhederne, er nonsens, håbløst, og det er totalt uegnet til hjemmeservice. Jeg kan ikke se, at subsidiet bliver hverken større eller mindre, om man cutter 50 pct. ved fradrag eller 50 pct. ved en kompensation, som vi gør i kompensationsordningen her.

Derfor må jeg bare sige, at udvalgsbehandlingen må gå sin gang. Jeg vil bare endnu en gang opfordre til, at det ikke bliver et rent ideologisk, upraktisk punkt, der kommer til at afgøre fremtiden for disse virksomheder og for de mange, der faktisk nu er glade for hjemmeservice.

Så er der det med ordnede forhold. Min lampe lyser, og debatten har jo også kørt længe.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke i dette lovforslag er krav om at indgå en overenskomst. Det har fru Lissa Mathiasen gjort opmærksom på, det har hr. Bjørn Elmquist gjort opmærksom på, og de har i øvrigt sagt fuldstændig det samme.

Det, regeringen har ønsket, er i lighed med tidligere lovgivning, som bl.a. jo er påvirket af, hvad den tidligere borgerlige regering stod for, at sørge for, at vi ikke får nogle virksomheder, der kan lave social dumping med et offentligt tilskud. Det er en dårlig idé, og så må jeg lige understrege, at de mange mand-kone og enkeltmandsvirksomheder naturligvis overhovedet ikke har noget at gøre med det her. Det ved enhver. Det drejer sig om virksomheder, der har ansatte, og man kan ikke komme og sige, at fordi der er en virksomhed oppe i København, der indgår en overenskomst, skal de nødvendigvis også have en nede i Karise. Det passer nemlig heller ikke.

Jeg ville meget anbefale Erhvervsudvalgets medlemmer og navnlig dem, der har været kritiske over for det her, nøje i udvalget at gennemgå bemærkningerne til lovforslaget, og hvordan det er præciseret, hvad der egentlig menes med ordnede forhold. Men jeg vil også gerne slå fast, at regeringen ønsker, at hjemmeserviceerhvervet skal udvikle sig til et rigtigt erhverv og en ordentlig arbejdsplads for dem, der arbejder dér. På den baggrund må jeg sige, at dagens mest bizarre ræsonnement mener jeg nok hr. Kjeld Rahbæk Møller tegnede sig for, for hr. Kjeld Rahbæk Møller er ganske enig i det perspektiv, og jeg tilslutter mig fuldstændig

beskrivelsen, at Europa har valgt arbejdsløshedsvejen, USA har valgt det, jeg kalder fattigdomsvejen, og vi har fået en servicebranche derovre, som man ikke kan leve af. Det ønsker vi ikke i Europa, men omvendt ønsker vi at få udviklet nogle ordentlige arbejdspladser i serviceerhvervene, for det er en god måde at få løst nogle beskæftigelsesproblemer på.

Så kan jeg bare ikke forstå SF's ræsonnement, der går ud på, at hvis vi ikke kan få penge til flere af de job, vil vi lukke dem, vi har. Jeg bliver nødt til at sige, at den fatter jeg ikke. SF anerkender behovet for de job, anerkender det fornuftige i at have dem, i at få gode arbejdsvilkår osv., men kan man ikke få flere af dem via en ekstrabevilling et andet sted, må de her også forsvinde. Det er et ræsonnement, jeg tror det kræves vi tygger temmelig længe på, men det lyder ikke, som om man ikke vil spytte det ud til sidst.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Under en meget stor del af erhvervsministerens besvarelse var jeg lige ved at tro, at det, ministeren egentlig havde medbragt, var sin tale fra sidste CD-landsmøde. Men der kom så også undervejs forskellige svar ind på de ting, der rent faktisk har været debatteret i Folketingsalen i dag.

Jeg skal bare sige for en ordens skyld, at jeg nu ikke har hørt, men det kan være, vi ikke har deltaget i den samme debat, at der er nogen, der forsøger at nedgøre det at gøre rent, det at slå græs eller andre gode ting. Det er vi jo såmænd nogle, der selv må gøre, og vi synes da ikke, at det er nedværdigende, at vi slår græs, gør rent osv. Så den dér med at det er meget bedre at rengøre togvogne end at gøre rent, og at det er ganske forfærdeligt for dem, der på den måde ses ned på, kan jeg ikke følge og slet ikke på baggrund af den debat, vi har haft i dag.

Både erhvervsministerens og partiernes argumenter er velkendte, og der kommer jo ikke noget nyt ud af at gentage de argumenter, som vi alle sammen ved at hinanden står for, 60 gange. Nu er det altså sådan, at der er nogle forskellige holdninger til det her spørgsmål i Folketinget, og at regeringen, på trods af at der er et flertal i Folketinget, der p.t. er imod dette lovforslag, har valgt at fremsætte det.

Så var det, jeg tillod mig at spørge erhvervsministeren og også regeringspartiernes ordførere, hvorfor man har gjort det. Er det, fordi man

vil demonstrere og lade sig stemme ned og sige, at man så har gjort, hvad man kunne? Eller er det, fordi man har en forventning om, at regeringen vil give sig på nogle punkter, så der kan skabes et flertal? Jeg tillader mig at spørge: Hvad er det så, regeringen har i tankerne, for regeringen må da have gjort sig nogle tanker, før den går i Folketingssalen med dette lovfor-slag, medmindre det altså er ren demonstration?

Hvad er det så for en retning, man ønsker at gå i? Ønsker man at gå videre i den retning, man åbenbart har lagt for dagen før forhandlingen her i dag, hvor man giver Enhedslisten og SF indrømmelser?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Erhvervsministeren fik jo sagt meget i sin tale, må man sige. Hun var stort set hele vejen rundt med alle argumenterne, som jeg vil give hr. Thulesen Dahl fuldstændig ret i at der ikke var meget nyt i, men jeg må alligevel kommentere et par ting.

Venstre har på intet tidspunkt givet udtryk for, at det skulle være nedværdigende at gøre rent hverken for én selv eller andre for ikke at tale om at klippe hæk eller slå græs. Bare for at slå det fast.

Så talte ministeren om, at ministeren meget gerne ville skabe rigtige job, reelt arbejde og reelle arbejdspladser. Mener ministeren virkelig, at rigtige job, reelt arbejde og reelle arbejdspladser kun kan skabes, hvis der er – og nu vil jeg være venlig – ordnede forhold efter lovens og Kvindeligt Arbejdsforbunds fortolkning? Det synes jeg faktisk gør at vi er langt ude. Tænk alle de virksomheder, der fungerer udmærket uden overenskomst, dem, det er lykkedes at leve godt, men skjult for fagbevægelsen, sådan at de ikke har risikeret en blokade, der har tvunget dem til at skrive overenskomst.

Ministeren vil så gerne skabe et rigtigt erhverv. Er det et rigtigt erhverv, når tilskuddet fra staten er større end brugerbetalingen? Det mener jeg ikke det er, og jeg tror heller ikke, ministeren mener det. Men jeg har lyst til at stille et ganske kort spørgsmål: Hvornår havde ministeren forestillet sig, at denne hjemmeserviceordning ville blive til et rigtigt hjemmeserviceerhverv, det vil sige, hvornår når vi det tidspunkt, hvor det ikke er nødvendigt at give stats-tilskud eller fradrag?

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Ministeren svarede på mit spørgsmål om perspektivet med en meget engageret tale om de mennesker, der nu har fået job. Det kan jeg godt følge ministeren i. Jeg har da også sympati for de mennesker, der nu har fået en mulighed, og det er da også årsagen til, at vi denne gang i modsætning til de andre gange faktisk overvejer at stemme for, hvis den rette balance kan opnås. Men problemet er, at det ikke er nogen særlig kunst at skabe job, hvis der også er penge nok. Her er det ca. 0,5 mia. kr. for et par tusind job, og det er ganske meget. Hvis man følger analysen i, nu nævnte jeg Mandag Morgen, jeg kunne lige så godt have taget Erhvervsrederegørelsen, hvor de samme tanker og problemer har været fremlagt, antyder man, at nu kan den her succes så fortsættes. Så sidder jeg og spekulerer på, om vi så næste gang skal fritage vedligeholdelsesbranchen, restaurationsbranchen, og jeg kunne blive ved, for så kan man tage hele samfundet. Der er ikke nogen branche her i landet, der ikke kunne beskæftige utrolig mange flere mennesker, hvis man refunderede al den moms, de betaler, og al den skat, som ikke alene de selv, men også deres ansatte betaler.

Svaret er jo indlysende, nemlig at det ikke er holdbart. Vi kan jo ikke have et samfund, der hænger sammen, hvis branche for branche får refunderet skatten. Vi kan lave en omlægning, således at vi ser på skatteklekken, og det vil vi meget gerne diskutere, men at refundere branche for branche kan ikke lade sig gøre. Det bliver her og ikke mere.

Da det er en dyr ordning – og o.k. vi kan skabe job med mange penge – er det jeg beder om, at vi dog også får nogle job, der har et lidt andet perspektiv, nemlig at sørge for at vore efterkommere får en renere verden, så vi, samtidig med at vi skaber job, betaler lidt tilbage af den miljøgæld, som vi har pådraget os. Man kan jo skabe lige så mange grønne job for de samme penge, som man bruger til det her.

Ministeren påpegede, at der er nogle, der har fået en chance ved det her og har skabt noget, og det vil vi sådan set helst ikke undergrave. Hvis vi kan få den sammenhæng, den balance i det, at det er fremtidssikret, og at vi samtidig tager hensyn til dem, der nu er kommet i gang, så tager vi det hele. Det er det langsigtede, jeg håber vi kan blive enige om.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige, at jeg tror, det er lidt usædvanligt, hvis man under en førstebehandling allerede redegør for, hvordan det videre forhandlingsforløb skal være. Nu har vi haft en forhandling med i hvert fald de partier, der ønskede det, og har hørt noget dér, vi har taget førstebehandlingen, lagt et konkret forslag frem, som partierne for første gang forholder sig til. Det er faktisk et helt nyt forslag, for næsten alle punkter er ændret i forhold til den nugældende ordning, og det er det, partierne i dag skal forholde sig til. Nu skrider arbejdet over i Erhvervsudvalget, hvor regeringen selvfølgelig sammen med regeringspartierne vil gå videre og se, hvordan mulighederne er for et flertal for dette forslag om en permanentgørelse af ordningen.

Så siger fru Pia Larsen, at Venstre ikke ser ned på folk, der gør rent. Så forstår jeg bare ikke, hvorfor det er så forfærdeligt, at de mennesker, der får den type job, kunne få det, der hedder ordnede forhold. Det var det, jeg byggede det på. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det vil være forfærdeligt, hvis der blev indgået aftaler om arbejdsforhold eller arbejdstimer med dem, så de vidste nogenlunde, for hvor mange timer de var ansat, noget om, hvem der skulle betale transporten til og fra, eller hvad det nu kan være, der er relevant. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor det ikke engang skulle times den gruppe arbejdskraft. Jeg mener, alle andre kan jo få den slags forhold; hjemmehjælpere og alle andre, der hjælper til også i andre serviceerhverv, har sådan nogle forhold, og det var det, jeg byggede det på.

Til hr. Kjeld Rahbæk Møller: Med hensyn til hvad disse job koster, er det meget interessante regnestykker, og dem synes jeg vi skal kigge nærmere på, og jeg stiller meget gerne oplysninger til rådighed for udvalget, så det kan blive belyst under udvalgsbehandlingen. Det er faktisk sådan, at hjemmeservicejob er betydelig billigere i subsidier end f.eks. skånejob, puljejob, og hvad man nu ellers opererer med, og der er den forskel på de mange andre job, hr. Kjeld Rahbæk Møller siger, der er i enhver branche, at det lige er et spørgsmål om, hvorvidt den gruppe har kvalifikationer til de job. Det er jo ikke alle, der kan beskæftiges i hvad som helst. Jeg tror, vi er enige om, at det bliver mere og mere specialiseret, mere og mere kompliceret, uddannelseskrævende osv. Derfor ligger der noget værdifuldt i det her, og jeg kan stadig væk ikke

forstå balancen i, at hjemmeservicevirksomhederne må undgælde, hvis SF ikke kan få nogle flere grønne job ovre hos miljøministeren. Jeg har meget svært ved at forstå logikken, må jeg altså sige.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Det skal så blive min sidste korte bemærkning for i dag.

Venstre synes ikke, det er forfærdeligt med ordnede forhold, men vi synes, det er forfærdeligt, hvis det er Folketinget, der skal bestemme, hvad ordnede forhold er, og hvor der skal være såkaldt ordnede forhold. Det er, som jeg sagde i min ordførertale, et spørgsmål for arbejdsmarkedets parter, og det plejer de at kunne klare udmærket selv.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal heller ikke forlænge debatten meget mere. Jeg skal bare sige, at når erhvervsministeren siger, at det var første gang, partierne får mulighed for at forholde sig til det her forslag, er det jo rigtigt, hvad angår forslaget, enkeltheder, men det er jo ikke rigtigt, når det drejer sig om de principper, der er indeholdt i forslaget. Der, hvor der virkelig er taget nogle ryk i den seneste tid, er jo i forhold til præcis det, som hr. Frank Aaen fra Enhedslisten sagde heroppefra i sit ordførerindlæg, nemlig at Enhedslisten i meget høj grad har fået sine ønsker opfyldt.

Jeg må så erkende, at jeg ikke i dag kan komme videre med erhvervsministeren og få et bedre svar på, hvad regeringen har tænkt sig. Jeg kan bare konstatere, at man går i Folketingsalen med et forslag, som skal gennemføres i løbet af ganske få uger. Man kender partiernes indstilling, man ved, at der er et flertal i Folketinget imod forslaget, og man har sandsynligvis gjort sig nogle tanker om, hvor man skal skaffe sig flertallet.

Jeg må da bare sige, at jeg synes, at det desværre står klart ud fra det, man har givet Enhedslisten for at få dem med, at Centrum-Demokraterne i regeringen har accepteret, at flertallet skal søges på venstrefløj, hvis der overhovedet skal gennemføres en ordning som den her, og så kommer det jo ikke til at se ud, som det gør nu; så kommer det til at se endnu værre ud end det forslag, der her foreligger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 265: Forslag til lov om ændring af kriminalloven og retsplejeloven for Grønland. (Administrativ udstationering til Grønland af indsatte i Anstalten ved Herstedvester og tvangsfuldbyrdelse af offentlige krav).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 2/5 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Enhver, der har beskæftiget sig med grønlandske retsforhold, ved, at der ligger et problem, som er vanskeligt at løse, og det handler om de grønlandske straffede, som ender i Herstedvester.

Den Retsvæsenkommission, der er nedsat, skal også behandle dette problem, og den er så undervejs i sin behandling kommet med en indstilling om, at man laver en i alt fald midlertidig løsning på problemet.

Hidtil har det været sådan, at hvis fangerne på Herstedvester skulle tilbage til Grønland, skulle det ske ved rettens beslutning, og nu laver man en mulighed for, at man kan udstationere disse mennesker i Grønland, såfremt de i øvrigt findes egnede dertil.

Det ser vi fra Socialdemokratiets side som en god og fornuftig og, skal vi sige, lidt pragmatisk løsning på et problem, som har været svært at have med at gøre. Så vi kan fuldt ud støtte den del af forslaget.

Den anden del af forslaget drejer sig om tvangsfuldbyrdelse af offentlige krav, og der har det hidtil været sådan, at da retsplejen jo er et rigsansliggende, har det altså været danske myndigheder, der skulle tage sig af det, og nu kommer der en bemyndigelse til Grønlands hjemmestyre, således at der kan fastsættes grønlandske regler om tvangsfuldbyrdelse af offentlige krav.

Også det forekommer os at være en overordentlig fornuftig og god idé, så vi kan både støtte indholdet i forslaget, og vi kan tilsige det en hurtig og velvillig behandling i udvalget.

Otto Steenholdt (V):

Det foreliggende lovforslag har været behandlet i Grønlands Landsting, og landstingspartierne er enige om denne ændring af kriminalloven.

Der er i tidens løb sagt mange ord om det urimelige og forkerte i, at vi af mange årsager fortsat anbringer de alvorligst kriminelle i anstalter i Danmark, og det er vigtigt for vores parti Atassut i denne forbindelse endnu en gang at understrege, at bestræbelserne for at rette op på dette forhold må fortsættes, og at regeringen må leve op til sit ansvar i dette spørgsmål.

Atassut er fuldt ud enig i det fremsatte lovforslag og skal udtrykke sin tilfredshed med bestræbelserne på at løse problemet. Dette forslag er det første spæde skridt i den rigtige retning, som er, at vi fuldt ud tager medansvaret også for de hårdest ramte kriminelle.

Men vi må erkende, at det vil tage tid, før problemet løses efter vores ønsker, og derfor er det vigtigt, at man fortsat arbejder på at forbedre forholdene for de indsatte, som vi endnu er nødt til at anbringe i Danmark.

Det er lige så vigtigt at understrege, at opgaven må løses under fuld hensyntagen til retsbevidstheden og ofrene i disse alvorlige sager, idet det ellers kan få alvorlige konsekvenser ikke alene for ofrene, men også for lokalsamfundene.

Må jeg benytte denne lejlighed til på Atassuts vegne at udtrykke partiets tilfredshed med Retsvæsenkommissionens arbejde. Vi mener, det er vigtigt, at kommissionen kommer med ændringsforslag, når den i forbindelse med sit arbejde møder forhold, der bør og skal ændres hurtigt. En sådan arbejdsform letter løsningen af de mange problemer, der trænger sig på.

Vi skal anbefale, at en sådan arbejdsform også benyttes af Socialreformkommissionen i Grønland. Der er mange problemer, der trænger til at blive løst, og forhold, der trænger til at blive